

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XVIII. De Phoenicibus qui fugati sunt à Jesu filio Nave.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

& vim ipsi intulisset, Gifericum evocavit, se urbem Romam ei prodituram esse spondens. Quo tempore Gifericus, incensa urbe, Eudoxium unam cum filiabus in Vandalorum regionem abduxit. Tunc direpta sunt simul cum aliis thesauris, quæcunque olim Tirus Vespasiani filius, subactis Hierosolymis, Romam deportaverat, donaria scilicet Salomonis, quæ ille Deo consecraverat. Ea Justinianus in honorem Christi Dei nostri iterum misit Hierosolyma, Deo cui prius consecrata fuerant, honorem debitum exhibens. Scribit etiam idem Procopius, Gelimerem tunc humi prostratum in Circo, è regione solii regalis in quo Justinianus sedens cuncta quæ gerebantur spectabat, divinum illud oraculum patrio sermone pronuntiassè: Vanitas vanitatum, & omnia vanitas.

CAP. XVIII.

De Phœnicibus qui fugati sunt à Jesu filio Nave.

ALIIUD præterea quiddam refert idem Procopius, quod à nemine quidem antea commemoratum est; admiratione tamen dignum est imprimis, & omnem prope fidem transcendit. Ait igitur Mauros gentem Africæ, ex Palestina profectos in Africa consedisse. Eos autem esse, quorum in sacris libris fit mentio, Gergesæos & Jebusæos, aliasque gentes quas devicit Jesus filius Nave. Atque id verum esse conjicit, ex inscriptione quadam Phœnicum litteris exarata, quam à se quoque lectam esse testatur. Porro inscriptionem illam extatè juxta fontem, ubi duæ columnæ ex marmore albo erectæ sunt, quibus hæc incisa sunt verba. Nos sumus, qui fugimus à facie Jesu latronis filii Nave. Et hæc quidem ejusmodi exitum habuerunt, Africa iterum sub Romanorum ditionem redacta, & annuum tributum, sicut prius consueverat, inferente. Cæterum in Africa centum & quinquaginta civitates Justinianus reparasse fertur, alias penitus, quasdam majori ex parte prolapsas. Quas Justinianus longe magnificentius renovavit, mira ornatmentorum varietate, & operibus tam publicis, quam privatis, eas exornans; mœnium quoque ambitu & aliis ædibus maximis, quibus tum urbes decorari, tum Deus coli consuevit: aquarum denique copiam, partim ad usum, partim ad venu-

Ατε άνδρα δυοβαλδσα. ες ες την σωφροσυνην υβριδωσα, τον γιζεριχον μελεπεμυαυ. παροδωσεν την πολιν υποχρομειη. οτε η τυρωμην εμπησασ, την ενδοξιαν αμα ταυς θυγατραςι κτ τα βαυδιλων ηγαχυ ηδη. τες σεσυληκη σω τοις αλλοις κειμηλίοις, οσα εβασσειδιανε παυς ττη τα ιεροσολυμαυ δραποδισας, ες ρωμην ηγαχυ, αναθημαυ σολομωνυ τυχανοντα τον θεον εζοσινεμεν. απε ιεσκιανος προς τιμης χεισε εβασεικω αυτισ εις ιεροσολυμα πέπομοφε, το θεου πεσπον γεραιραν ωσπερ η προτερον ανεθισαν. τότε φησι τον γελιμερα ο προκοπιος επι γης ερριμμενον ανα τον ιπωδρομω αυ κρυ της βασιλειωσ καθεδρασ, ενθα καθισε το δρωμωρα θεωμωυ ο ιεσκιανος, επεπαυ το θεον λογιον τη φηερα γλωσση, μαλαριτη μαλαριήτων, τα πάντα μαλαριότησ.

Κεφ. ιη.

Πειρ δ απο προσωπα ισου ημ ταυη αποφυ εντω φωνηου. Ησι η ετερον, ηκισα μην ισορη εα. **Φ**χει αυτε, αξια γασον η παυλοσ των μαυ. υπερβολωυ εκβαϊνον. ισορη δ ειη το λιβυων ενυ. οι μαυρεσιοι εν της παλαιστων ανασάνησ γησ, την λιβυωυ κατωκισα. ειναι η τεττεσ εσ αναγραφε τα θεια λογια γεργεσαιεσ, η ιεεσσαιεσ, η τα λοιπα ειν οσα προς ισοε τε ναυη καυ επολεμειδη. ταυ μηρσοι η τον λογον αληθη παντα πασι τυχοιν. εκ τινυ επιγραμμαι, οπερ κη αυ γνωμαι φησι τοις φονικων γραμμασι συ κειμωρον. ειναι η τε το αγχε κρηνησ, ενθα εη λαι δυο εν λιθων λωκων πεπονη, εν αυ εγκεκολαπαι τα δε. ημεισ εσωμωι φηγοτεσ δυο παροσωπε ισοε τε λησε ηε ιαυη ωδε μην εν εληξε ταυτα. αυτισ ρωμαιωσ κατηκοε λιβυεσ γνομεινησ, φορεσ τε εδυ επιβει εισαγεσθεσ ωσπερ η προτερον. λεγε η εν λιβυη πενιληκοντα ε εσνη ιεσκιανος ανασασαυ, τα μην, τελεον. τα η καλυ παολυ ονα ευνενα, η προς το μεγαλοπεπεσ ερον ανικανισαι καλλωπισεωσ υπερβολαισ, κοσμομασι τε κη καλασ κωσαισ ιδιασ η δημοσταιν τειχων τε πελοδοιοισ, ετεροιαι τε μεγαισαιεσ κοδομιαισ, εζ αν αυ τε παολεσ κοσμων η, ττε θειον ιλασικεαι, επληροισ τε υδαται η τε χειριαν και καλλυ, τη μνη εν παυμωυ

ἰσαχθέντων, ὅτι ὄντων ταῖς πόλεσι πρότερον. Α
τῶν δὲ αὐτῶν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἰπαναχθέν-
των τάξιν.

Κεφ. ιθ'.

Περὶ θουδερείχου ἡ γόθων ἐπὶ ἐν Ῥώμῃ συμβάντων ὑπ' αὐτῶν
ἡγετῶν ἡγεμονίας, καὶ ὡς παλιν ἡ Ῥώμη ὑπὸ Ῥω-
μαίων γέγονεν, ἀπὸ Φυλάντου ἀπ' αὐτῶν.
Ὁ Σαζὺ καὶ τὴν Ἰταλίαν γέγονεν, ἐρχομῶν
Λεξίων, ἐστῶτων ἐμάλια σαφῶς παρ-
κοπίῳ πρὸ Ῥήθου πεπονημένων μέχρι τῶν αὐτῶν
Ῥωμίων. ἐπειδὴ ὁ θουδερείχος ὡς μοι προση-
γῶν, Ῥώμην ἔλεν, ὁ δ' ἄκρον τὸν ταύτης τύραν-
νον πανάπασι καλαπολεμήσας, καὶ Ῥωμαί-
ων ἐξηγησάμενος, δὲ Ῥήθου τὸν βίον διημέρη-
σας, ἀμαλασένδα ἡ τετα στωικησασα, ἔ-
κονε παυδὸς ἀταλίχου τὴν ἐπιτροπὴν μετῆς,
καὶ τὴν βασιλείαν διεκκυβέρνα, μάλλον πρὸς τὸ
ἀρρῆνω πὸν δποκλίναςα, καὶ τῆς τῶν πραγμά-
των προνοῶσα ἢ πρώτη πρὸς τὴν ἔφεσον ἔγχι-
δικῶ πολέμῳ ἰεσωνιανὸν ἐνήγε, πέμψασα
παρὸς αὐτὸν πρεσβεῖς, ἐπιδολῆς καὶ αὐτῆς ἐξ-
αερίθεισης, καὶ ἀταλαείχε τοίνυν ἔξ ἀνδρῶ-
πων ἡρομένε, ἐτι κομιδὴν μικρὰν τῶν ἡλικίαν
αγοῖ, θουδερεῖ, πρεσβυτῶν θουδερείχε, C
τῆς τῶν ἐσπεριῶν πραγμάτων δεχθῶν περὶ-
τιθεῖ. ὅς ἐπειδὴ βελισάριον ἰεσωνιανὸς ἀνά-
τάς ἔπερνα πέπομφε μέση, τῆς δεχθῆς ἐξί-
σα, μάλλον πρὸς λόγους ἐχολακῶς, ἐκ πολέ-
μων ἦκισα πείραν ἔχων, ἐπιτίγιδ' ἀνδρὸς
πολεμικῶτα τῶν ἐσπεριῶν ἐξηγησάμενος
δυναμειῶν. ἐκ τῶν συκικμένων τῶν αὐτῶν περὶ
κοπίῳ ἐστὶν ἔλεν, ὡς βελισάριος προχόντος τῆ
ἰταλῶν γῆ, ἐπιτίγιδ' μὴν τὴν Ῥώμην καλαλέ-
λοιπε. βελισάριος δὲ σὺν τῶ ἀμφ' αὐτὸν
εραῖῶ τῆ Ῥώμῃ προσεπέλασεν. ὃν ἠδὲ ἰεσων-
μαῖοι τὰς πύλας ἀναπέλασαν, ἐσεδέξαν-
το, σιλβείας μάλιςα τῆ ταύτης ἀρχιερέως,
τῶν καλαπραξάμενος, σιλβανός τε ἐπὶ τῆ
τω φειδέλιον ἀταλαείχε παρῆδρον ἡρομέ-
νον. ὡς τῆ ἰεσωνιῆς τὴν πόλιν παρέδσαν
ἐγγέγονεν ὑπὸ Ῥωμαίους αὐτῆς ἡ Ῥώμῃ, ἐξή-
κοισα ἔτεσιν ὑσερον, ἐνάτη ἀπελαίς, παρὸς
δὲ Ῥωμαίων παρῆδρον δεικόμενος δεικόμενος
μινὸς ἐν δὲ ἰταλίαν ἐπὶ ἰεσωνιανῶν βασιλείας
τὴν αὐτοκράτορα διέπονη δὲ δεχθῆν ὁ αὐτὸς
ἀναγράφει) περοκοπίου, ὡς τῶν γόθων τὴν
Ῥώμην πολιορκήσαν, βελισάριος ὑπὸ

CAP. XIX.

De Theodorico Gothorum rege, & de his quæ
illo regnante, usque ad Justiniani tempora
Roma acciderunt: utque Romam iterum in
Romanorum potestatem venerit, cum Viti-
ges illinc ansuisset.

TRANSEO nunc ad res in Italia ge-
stas, quas idem Procopius Rhetor
ad sua usque tempora planissime expli-
cavit. Postquam Theodoricus, uti su-
pra diximus, Romam cœpisset, Odoac-
ro qui in ea tyrannidem gerebat, peni-
tus debellato, & Imperium Romanum
deinceps usq; ad exitum vitæ admini-
strasset, post ejus mortem Amalasin-
tha, quæ uxor ejusdem fuerat, commu-
nis filii Athalarici tutelam & totius re-
gni procurationem gessit, ad vitilem
gravitatem propius accedens, atque in
hunc modum rebus prospiciens. Hæc
prima Justinianum ad Gothici belli cu-
pidinem incitavit, missis ad eum lega-
tis, cum insidiæ adversus ipsam structæ
essent. Porro cum Athalaricus tenera
adhuc ætate è vivis excessisset, Theo-
datus propinquus Theodorici, occi-
dentalis Imperii administrationem sus-
cepit. Sed cum Justinianus Belisarium
in Occidentis partes misisset, regno se
abdica vit, utpotè qui liberalibus studiis
magis addictus, rei bellicæ hæud satis
ghartis esset: Vitige interim, viro bel-
licosissimo, occidentalibus copiis præ-
posito. Ex ejusdem Procopii historia
illud etiam discimus; Vitigem audito
Belisarii in Italiam adventu, Roma ex-
cessisse: Belisarium verò cum suis co-
piis ad urbem appropinquasse. Quem
Romani, resecatis portis libentissime
susceperunt, id perficiente potissimum
Silverio, Romanæ urbis Episcopo, qui
ad eam rem miserat Fidelem, qui A-
thalarici olim Assessor fuerat. Ita Ro-
mani citra pugnam Belisario urbem
tradiderunt: ac denuò urbs Roma in
potestatem Romanorum venit; post
annos demum sexaginta; mense Apel-
læo quem Latini Decembrem vocant,
cum Justinianus annum Imperii sui un-
decimum ageret. Scribit etiam idem
Procopius; Belisarium cum Roma à
Gothis obfideretur, Silverium ejus-
Ddd ij